

ИЗМАШТАНЕ ПРИЧЕ

(други део)

ЧУДНЕ СТВАРИ СЕ ДОГАЂАЈУ

Данас је среда, 37.13.2099. године. Имам четрдесет година и идем у деветнаести разред. У школи сам данас ноћна смена. Заспао сам око 25 часова и 67 минута, а пробудио се у 7 часова. Отишао сам у купатило да доручкујем.

После доручка излазим у шетњу. Видим људе како лете и птице како читају новине. Видим и пса Џекија и мачку Мицу како играју фудбал. Питам за резултат, а они кажу: „Минус пет према минус три“.

Враћам се кући, стављам књиге у капу, а ранац на главу и крећем у школу. Имам два часа, геоматику и матиграфију. Из оба предмета сам добио шестике. Стижем кући, кад оно, телевизор на плафону.

Ово је само део приче, а започећу је следећег пута.

ИВАН МАРКОВИЋ

Дисање под морем

Машта је једна дивна ствар, тада деца упадну у свет снова, принчева, принцеза, па чак И малених вилењака. Сада ћу вам причати како сам дисао под морем. Па хајде да кренемо!!!

Све је почело на плажи и био је сунчан и топао дан. Било је доста људи, а највише малене дечице која су пецала ситне рибе. Изгледало ми је забавно, па сам питао мајку да ли могу да се играм са њима. Наравно дозволила ми је и ја сам одмах кренуо. Тако сам шетао по плићак и наједном је наишао огроман талас и одбацо ме је у дубину мора. Тада сам осетио да могу да дишем под морем. То је за мене било право чудо. Могао сам да видим све рибе, а највише сам се обрадовао јер сам гогао да сакупим разноврсне шкољке за мајку. Просто речено био сам најсрећније дете на свету. У међувремену у мору је била забава свих становника : ајкула, китова, ракова, морских пужева , и других морских животиња. Почео сам са рибама да играм коло, као и са ајкулама да причам вицеве. Са китовима сам попио по које морско пиво. Било је право уживање. Добро је било што је мама заспала , па да се не брине где сам.

Од тада увек сам могао да будем део подводног света, а мајка је била пресрећна због шкољкица. Моји другари маштајте и будите срећни. У машти ћете се осећати као да сте добили крила и полетели.

Никша Вранеш

Љубав на први поглед

Био је пријатан дан у зооврту. Ана је лепа ветеринарка која лечи животиње. Као и увек је помагала животињама, а пингвини Марио, Марко, Миша и Мотико су марширали. Ови пингвини нису обични, они су пингвини командоси. Људима никад нису показали своји тајни индетитет.

Једног дана су пингвини комадноси имали задатак да узму рибу из велике радње. Могли су да излазе ван зоо врта само ако се искраду. То је био најтежи задатак икад пошто поред те продавнице има много замки и ножева. Марио, Марко и Мотико нису желели, па су изабрали Мишу. Мали пингвин је био најмлађи од њих четворице па се јако уплашио. Марију и осталима је било лакше зато што они не иду на тајни задатак. Они само возе свој мали шарени аутић. Кренули су тада да узму рибе. Миша је био јако уплашен, али самоуверен. Уместо да уђе у продавницу, он је случајно упао у продавницу са замкама за медведе. Јадни пингвин се опасно повредио. То је видео чувар зоо врта Том и одмах га је однео код Ане. Када је Миша видео Ану, заволели су се на први поглед. Ана га је неговала најбоље сто може. Миша се опоравио и Том га је вратио у његово станиште. Сви су били јако срећни када се вратио.

Ана је научила Мишу да никада више не бежи из зоо врта и да не сме да краде и лазе, а он је то научио своје другаре. Ана је долазила сваки дан у зоо врт и проводила време са веселим пингвинима. Учила их је о лепом понашању и разним играма. Никад више нису правили проблеме.

Лана Пантелић

Медвед и пчеле

У дубини шуме, далеко од људи, животиње су се сналазиле на све начине да преживе. Углавном су помагале једна другој. Понекад је то било веома тешко, али су се некако увек договориле. Ипак, између пчелица, које су живеле у стаблу шупљег дрвета и намргођеног, старог медведа, стално је постојала свађа. Сви су покушавали да их помире, али безуспешно. Мале вредне пчелице, стално су се трудиле да заштите свој прекусни мед, али окрутни, стари медвед је често успевао да оствари своје намере, купивши им сав мед и не оставивши им ништа. Медвед се није дружио ни са ким у шуми. Никога није волео, осим себе самога. Умишљен и безобразан, захваљујући својој снази, уливао је страх у шуми и сви су га се клонили. Вредне пчелице су једва преживљавале, али то није био једини проблем. Оне су биле веома тужне због своје немоћи. Има ли краја осећању туге које су дубоко у себи носиле?

А, онда је прошао један дан, па други, па још један... Пчелице су биле срећне што их медвед није посећивао. Можда су га се заувек решиле... Али, како је време пролазило, пчелице су се забринуле. Али, зашто? Коначно су се решиле тог себичног, безобразног медведа.

Медвед се није појавио ни трећег дана, па пчеле сазваше скуп животиња у шуми. Сви су се сложили да морају да га потраже, мада то није заслужио.. Свуда су га тражили. А, када су већ изгубили и последњу наду, угледали су га у густом жбуњу како непомично лежи. Ухваћен у замку сав изнемогао, тихо је јечао. Мислио је да је то његов крај и да му нико неће помоћи. Али, није било тако. Сви су му помогли да стигне до своје пећине и удобно се смести. А, веровали или не, пчелице су му свакога дана доносиле пуне корпице укусног меда и помагале да ојача. Понека од њих, док му је доносила мед, пожелела је да га јакно боцне својом жаоком и бар на тренутак освети за његово лоше понашање. Ипак, племенитост је је надјачала љутњу.

Тако је то било, а ја се надам да ће овај догађај бар мало променити, старог, намргођеног медведа да схвати, да су пријатељи

свима потребни, па и најјачима и да је права срећа имати неког са киме
ћеш се дружити и све делити.

Тара Остојић

Моје друго ја

Возио сам ролере на обали Саве. Сео сам уз реку и покушао да се одморим. Било је поприлично пусто тако да сам уживао у миру природе.

Мислима сам био далеко када сам схватио да ме неко дозива: „Божо! Божо!“ Окретао сам се око себе, али никога нисам уочавао. Био сам збуњен. Опет исти глас. Угледао сам до себе жабу која је покушавала да ме дозове. Причала је, а ја сам је све разумео.

Жалила се на људе и њихову немарност. Причао сам јој о својим проблемима. На крају ми је рекла да ће ми испунити једну већу и две мање жеље.

На повратку кући две мање жеље су већ биле уочљиве. Мама ме је дочекала на вратима нове куће, а испред је био паркиран аутомобил. Понашала се као да је све у реду. Пренела ми је да не може да живи од позива телефона, да ме стално неки људи траже за гостовања, пријеме, ТВ емисије... То сам био нови ја - STReT MaN-репер, музичар, текстописац...звезда!

Када се телефон опет огласио позвао ме је Snoor Lion да ми закаже гостовање на Exit-у. Девојке су ме јуриле, тражиле аутограме, нигде више није било мира. Нервирао сам се јер сваким даном је било све више обавеза.

Легао сам једно вече преморен. Нисам дуго од умора могао да заспим. А онда...

Чуо сам : „Божо! Божо! Устани, време је за школу“ . Мамин глас је разбио све моје илузије. Био је то само сан. Леп сан, али сам се обрадовао вративши се свом нормалном животу.

Божидар Липовац

НЕОБИЧНО ПРИЈАТЕЉСТВО

Мила иде у први разред. Враћала се из школе. Чула је како је нешто шушнуло иза жбунића, иза зграде.

Угледала је малог, преплашеног, сиво-браон зеку. Пришла му је лагано да га не уплаши и помиловала га. Зека је дрхтао од страха, али се смирио када је схватио да му је девојчица пријатељ. Однела га је кући иако је знала да се родитељи са тим неће сложити. Узела је кутију од ципела, донела траву из парка и направила зеки креветић. Кутију је сакривала испод свог кревета. Била је пресрећна са новим пријатељем. Зека је био забаван и тако вешт да је знао да изиграва плишану играчку када би неко ушао у собу. Био би потпуно непомичан и не би давао знаке живота. Када је решавала задатке, Мила је открила нешто потпуно необично: зека је знао да броји и рачуна. Математика јој је постала права забава. Свакога дана је водила зеку у двориште њене баке. Она је знала за њихову тајну. Зека се тамо играо и упознао са другим животињама у дворишту. Једног јутра Мила је уместо зеке у кутији затекла лист на коме су били трагови његових шапа. Била је узнемирена и уплакана, није могла да схвати шта се десило. Зазвонио је телефон. Бака је молила да дође до ње. Тамо је чекао зека. Уплакана али и срећна Мила је схватила да је тако боље за све.

После школе би свраћала и са зеком радила математику, а док је она била у школи зека је бројао лишће на дрвећу, латице цветова, мраве у мравињаку и све друго шта би угледао.

Нађа Миковић

У свемиру

Свако има нешто што може да замисли и жели да оствари. Такође имам и ја. Представљам вам...

Било је то диван дан. Спремала сам се на пут, у свемир! Док сам чекала да ми одело са резервоарима који се никада не троше стигну, угледах моју прилично велику, али дивну ракету! Како сам само била узбуђена! Стигло је и ваздушасто одело. Нисте ваљда мислили да ћу да идем сама? Моја породица ће ићи са мном. Тата ће возити, мама ће седети поред њега, а моја сестра и ја ћемо правити дивне пируете у ваздуху. Дошло је време за полазак. Пукла сам као ватромет од узбуђења. Могу признати била сам мало и уплашена. Свеједно, уђох у ракету а тамо удобни кауч, стаклене столице и столови, сјајне чаше, све као у дому! Нисам могла да верујем као ни остатак моје породице! Време је за полетање... Починем да одбројавам... И за неколико свемирских минута, стигли смо на Марс! Тамо су нас дочекали Марсовци! Понудили су нам Марс – колаче, сокове, па чак и поклоне! Помислила сам да смо ми први људи који су упознали Марсовце. Ту је било свега, све је могло да се види. Свртили смо до Сатурна, Урана, Месеца и тамо смо видели хладно – прстенасте Сатурновце, трооке плаве Урановце, бело – сиве месечаре и њихове лоптасте куће, дугачке триста метара и ванземаљске вијугаве наранџасте биљке високе до друге димензије. Тако остадохмо неколико недеља, и вратили смо се кући. Ту свемирско – Марсовску авантуру ћу увек памтити!

Било је невероватно супер – свемирско! Марсовци нам често шаљу разгледнице. А до следећег свемирског виђења, довиђења!

Катарина Ђуретић

ПТИЦА И ДЕВОЈЧИЦА

Била једном једна девојчица и имала птицу-певачицу за кућног љубимца. Птица и девојчица су се много волеле. Својом лепом и нежном песмом, Мица је сваког јутро будила Милицу. Милица је толико волела Мицу да ју је свуда, где год би ишла, са собом водила у њеном кавезу.

Једног недељног поподнева Милица је отворила кавез како би својој птици променила храну и воду. Изненада, птичица Мица излетела је из кавеза и одлепршала кроз отворен прозор. Милица је у неверици гледала кроз прозор. Дани су пролазили, птица се није враћала, а девојчица је била све тужнија. „Зашто би ме оставила“, размишљала је девојчица, „биле смо нераздвојне?“

Освануло је још једно тужно јутро без птичије песме, али се са прозора дечије собе чуло неко чудно чаврљање. Није било краја Милициној срећи када је угледала Мицу са још једном птицом. Одмах је схватила да је Мица убеђивала свог пара да се не плаши и да заједно уђу у собу. У томе је успела и од тада њих троје уживају у сваком дану.

Убрзо их је било и више јер је птичији пар добио своје потомке. Песма птица је сада била лепша него икада.

Милена Росић

Лоти и ја

Када сам усамљена и када ми је досадно, често завирих у свој скривени кутак маште. Верујем у моћ вилинске прашине и чаробни свет вила.

Једног дана одлучила сам да направим вилинску кућицу у својој соби. Ставила сам у њу целокупан мали намештај: креветић са балдахином, розе ормарић, посуђе... Након напорног дана легох да спавам. Ноћ је била топла тако да је прозор моје собе био отворен. У неко доба учинило ми се да чујем тиху звоњаву и лепет крила, али наставих да спавам. Ујутро, када сам се пробудила, једва поверовах својим очима. У креветићу са балдахином спавала је права, правцата, малена вила. Осетивши да је гледам отворила је своје плаве очице и уплашено затрептала. „Не бој се, бићу ти пријатељица“-одговорих јој. „Како ти је име?“-упитах. „Шарлота“- одговорила ми је својим пискутавим гласом. „Пријатељи ме зову Лоти“. „Драго ми је, ја сам Антонија“-одговорих јој. „Можеш ме звати Тоња или Ниа, како ти је драго“. Лоти и ја постадосмо најбоље пријатељице. Највише времена проводила сам у својој соби, што је мојим родитељима било чудно. Рекох им да имам пријатељицу, вилу која ми је дошла у госте. Мама и тата се погледаше у неверици. Ушли су у моју собу, али нису видели Лоти зато што нису веровали у виле. Били су веома забринути за моје здравље, јер су мислили да имам измишљену пријатељицу и да причам сама са собом. Једног дана док ми је Лоти показивала технику летења, у собу изненада улете пет светлуцавих вила. Биле су то: Корделија, Амелија, Сесилија, Викторија и Саскија, најбоље Лотине пријатељице. Када су је угледале биле су пресрећне, јер је већ данима траже. Биле су забринуте као и сви у Мајској долини, јер су мислиле да се Лоти нешто ружно десило. Дошао је дан растанка. Лоти је са пријатељицама морала да се врати кући. Док су се припремале за полазак и весело чаврљале, у собу су ушли моја мама и тата. Били су запрепашћени видевши виле. Оне, у знак поздрава, залепршаше својим крилима и просуше златни, чаробни прах по мојим родитељима и мени. Сви добисмо танана, треперава крила и усхићени полетесмо да отпратимо Шарлоту и њене пријатељице. Прелетесмо изнад града

и кренусмо до цветних, мирисних поља Мајске долине. „Мама, тата да ли сада верујете у снагу пријатељства?"-упитах родитеље док смо летели. Они су се само смешкали. Тужна срца опростила сам се са својим пријатељицама, уз њихово чврсто обећање да ће ме посетити у мају, кад замирише ђурђевак.

Очекујем Лоти ових дана. Радујем се нашем поновном сусрету јер мај је, ђурђевак је процветао, а и мој рођендан је близу. Друштво из Мајске долине ускоро стиже!

Антонија Настић

Прича о витезовима

Било једно лепо и мало место где су сви људи и њихов краљ били срећни. Тамо су сви делили као брат и сестра. Али једнога дана је то лепо место било окружено злим змајевима. Људи су бежали у своје домове. Змајеви су им појели сву њихову храну. Чак и када су спавали змајеви, многи нису излазили, а они који су имали храбрости да изађу су били ковачи.

Они су нечујно ковали целу витешку опрему. Када су се змајеви пробудили, тада су кренули да спаљују све. Ниједан човек није био повређен. Следеће ноћи су храбри момци обукли витешку опрему и пар змајева је усмрћено.

Остали змајеви су се пробудили и настала је битка змајева и витезова. Један по један змај је умирао, али такође и витезови.

На крају, људи су победили и били срећни до краја свог живота.

Немања Јовић

Велика пустиловина у Египту

Недавно сам вам причала о зоолошком врту који сам купила и обећала да ћу вам следећег пута испричати шта сам урадила са парама када сам га продала. Сада ћу вам то испричати.

Од тих пара сам узела карту за авион до Египта и упутила се тамо. Када сам стигла у Египат, засела сам на камилу и кренула ка пустињи. Стигла сам до једне пирамиде и почела да је фотографишем. Сликала сам је са свих страна. Приметила сам да ми се неко приближава. Сунце је било прејако па нисам видела ко је то. Ставила сам длан изнад очију, онако како то чине Индијанци, и угледала мумију. Крв ми се следила у жилама. Укипила сам се. После неколико секунди полако сам кренула. Онда сам убрзала корак и почела да трчим. Јурила сам као гепард преко пешчаних дина, али ипак, када бих погледала позади, мумија би била све ближе мени. У једном тренутку угледала сам град. Потрчала сам ка њему још брже. Када сам стигла близу места на коме сам раније видела град, схватила сам да је то била само фатаморгана. Била сам изгубљена између пешчаних дина са мумијом за петама. Ускоро ће пасти мрак и свуда ће бити хладно. Сунце је било на заласку. Окренула сам главу да видим да ли ми је мумија близу и приметила сам да је у кораку, у покрету, заспала. Сад је већ био тотални мрак. Упалила сам батеријску лампу да бих видела куда идем. Дошла сам до Сфинге, а она је као чудом проговорила и питала ме њену чувену загонетку. Знала сам одговор па ми није био проблем да је решим. Тихо сам проговорила: "Човек". Сфинга је поцрвенела од беса и поново се укипила. Тада сам чула неки глас. Допирао је из даљине, али сам тачно могла да разазнам изговорене речи: „Хвала вам, хвала вам на подршци“. Кренула сам ка месту са кога је долазио глас. Угледала сам велику позорницу на којој је била мумија са цилиндром и штапом за плес. Плесала је, а гледаоци, такође мумије, су викали: "Браво, браво." Када сам у задњем реду видела познату прилику, престравила сам се. То је била, главом и брадом, мумија која ме је прогонила читав дан и која се у том тренутку осврнула. Брзо сам потрчала да се сакријем иза Сфинге. Нисам сигурна да ли је мумија кренула да ме прати или је наставила да гледа

представу. Али једно је сигурно, када сам дошла до Сфиге она је рекла уображено: „Шта је било? Преплашена си као да си видела духа.“ „Нисам видела духа, већ мумију. Мислим да је кренула поново да ме јури. Прогони ме цео дан“, одговорила сам јој. „Поново? Цео дан?! Боље да се попнеш на моја леђа и да те ја одведем до града, него да се сакриваш иза мене“, рече Сфинга. Речено-учињено. Сфинга ме је на својим леђима однела до града. Кад сам се вратила кући и испричала моју пустиловину, неки ми нису веровали а неки су се само чудом чудили.

Сигурно се питате шта сам урадила са парама које су ми преостале. Дала сам их „Друштву истраживача и пустилова“ да би и други могли да искусе авантуре сличне мојој.

Маша Перепелиуц

Мој псећи живот

Члан моје велике породице кога много волим је мој пас Ника. Ми смо посебно везане.

Једног летњег јутра, када сам се пробудила, све је било другачије. Живела сам у псећем свету. Ника ме је нагло цимнула и позвала да идемо у шетњу. Сањиво сам се протегла и пошла за њом као прави пас на четири ноге. Ставила ми је огрлицу око врата и грубо ме повукла да кренем. Испред зграде су ме чекали моји другари пси. Отрчала сам ка њима да се играмо, али ланац се затегао. Ника ме је одвукла на другу страну. Тужно сам је погледала и нисам могла да разумела зашто је то урадила. Када смо се вратиле кући, Ника је заборавила да ми да храну и воду. Ипак се сетила, после неког времена нахранила ме је и дала ми воду. Жедно сам лаптала воду из чиније и захвално појела грануле. Живот је ипак био леп. Још увек ме је мучила Никина забрана да се дружим са другим псима. Тада ме је позвала у собу и допустила ми да легнем у кревет поред ње. Провеле смо доста времена „учећи“, Ника је учила, а ја сам се задовољно протезала поред ње. Ипак највећа награда ми је била када смо отишле у дугу шетњу поред Саве. Тада сам показала да сам веран и послушан чувар своје газдарице, идући у стопу за њом, без свађе и проблема са другим псима.

Ова измаштана прица ми је помогла да боље разумем и још више волим мог кућног љубимца, мог пса Нику.

Или сам ја можда њена?

Лена Јечменица

НОВА ВИЛА У СЕФИРУ

На овом свету десиле су се много чудне ствари, као да се предмети сами померају, да пси говоре, па чак и да кокошке падају са неба али никада, баш никада се није десило нешто слично овоме.

У једном граду живи девојчица Сара. Она има сјајне браон очи, плаву дугу косу, скоро увек носи своју омиљену розе хаљиницу и рузичасте балетанке. Сара овог лета са родитељима иде у село. Дошло је лето а убрзо и Сара са њима на село. Радосна девојчица трчала је у шуми колико је ноге носе и ођедном се саплела на неку књигу. Књига је била велика са браон корицама, закључана катанцем. Сара је пала и повредила се. Исекла је колено али је уморила. Почела је да шутира књигу вичући: „Проклета књижуриница јаој!“ Шутнула ју је на дрво, при чему се поломио катанац и књига се отворила. Почела је да чита натписе у књизи: „Кад паднеш, устани. Не одустај. Буди храбра. Спаси..... Сефир“. Улетела је у књигу и појавила се у чаробном свету Сефир. Још увек је имала своју розе хаљиницу и рузичасте балетанке, само што је имала браон косу и крила. То је био таман, црн свет којем је недојстајала права краљица. Упласено је поцела да вице: „Упомоћ, упомоћ!“ Неко ју је повукао и она се онесвестила. Пробудила се у некој кући и видела вилу. Сара је упитала где се сада налази, а вила Тијана јој је испричала целу причу: „Једно време је код нас била добра краљица, али њу је неко отровао. Иначе ти си у Сефиру. Онај који реси загонетку може добити моћни напиток који ће победити нову злу краљицу.“ Сара је одмах отисла у храм да цује загонетку која гласи: „Нит 'шушну, нит'бушну а у чаробни свет дође, ко је то?“, „Односи се на Сефир“ каже збуњена вила. „Па то је... мрак...!!!“ То је био тачан одговор. Сара је напиток сипала злој краљици у чај. Убрзо краљица се претворила у миша и све је опет било лепо и светло.

Треба веровати у себе и бити храбар!!!!

Јана Поповић

Чудан сан

Ово је прича једне мале Луси, која је јако волела да машта о чудним и немогућим стварима. Сваки дан пре спавања узимала је да чита. Те бајке биле су њене. И увек када би читала толико би се задубила у књигу да би помислила да је она у њој.

Она је живела у Канади, у једној малој улици и док је још била јако мала у њеној згради било је пуно деце с којом се играла. Како је расла деце је било све мање, а кучића све више. Више није имала с ким да се игра, једино са њеним малим ПСОМ Жућом.

Једнога јутра када је Луси пошла у школу, свуда око себе видела је само псе, псе, псе, псе..., али нигде није било људи. „Шта је ово, да ли ми се привиђа“, говорила је трљајући очи из све снаге, „има ли икога осим паса? Упомоћ, упомоћ, упомоћ, ...!“ Како се приближавала школи приметила је да су ти пси могли да говоре, „То је“, како она то каже, „јако супер и занимљиво“. Када је стигла у школу, тамо су били разни пси. Изгледа да је она била једини човек. Касније је почела лепо да комуницира са њима. Они су јој објаснили да су пошто су их људи много волели, чували и пазили одлучили да им докажу како су јаки и тако настанили Планету Земљу. али то није крај приче, јер они то раде због свог владара, а то је велики, чувени, моћни и непобедиви ГОСПОДИН КУЦОС МУЦОС. „Ако вам не смета драги моји пријатељи смем ли га видети?“, упита Луси зачуђено. „Наравно да можете госпођице!“

Касније када су дошли до ГОСПОДИНА КУЦОСА МУЦОСА, Луси га је одмах питала зашто жели да управља планетом, а његов одговор је био то како то ради због неке ОСВЕТЕ. Објаснила им је да освета не може да им помогне, већ само доброта и љубав.

Они то нису схватили, па су притом рекли: „Не освета је најбоља! Освета, освета,...“. притом се вратила кући код родитеља, али њих није било, већ само нека три кучета. Луси се јако уплашила за њене родитеље. Али у трену када је хтела да почне да плаче чула је глас у даљини. „Луси, Луси пробуди се, хајде Луси!“ Тргнула се и

схватила да је све оно био само један сан. Касније је у школи свима причала о томе, па су имали чему да се смеју и тако су направили неке шале. На крају дана када је дошла кући, мами и тати је тај њен сан био смешан, зато што пси говоре, а то је немогуће.

Луси је написала и бајку о томе тако да је цела Земља чула за то. Касније када је порасла Луси је постала списатељица, и писала је дивне бајке. Била је фина особа и никад није заборавила онај сан, а ја се надам да га никад ни неће заборавити.

Петра Миладиновић

Лептир купусар

Био једном један човек који је имао пространо двориште и у њему прелеп повртњак. У том дворишту поред многобројних животиња и инсеката, живела је и једна вредна гусеница. Била је позната и омиљена међу становницима авлије по свежем поврћу које је продавала у својој „зеленари“. Пред гусеницином радњом увек је био дугачак ред стрпљивих и задовољних купаца.

Једног дана на гусеницин рођендан, животиње и инсекти приредили су гозбу у њену част. Све је било спремно за славље, још је само фалила почасна гошћа. Зеџ скокне до „зеленаре“ како би позвао слављеницу, кад на његово изненађење тамо не затекне никог. Дугоушко помисли како ју је ветар однео и бризне у плач. Чувши шта се десило животиње су кренуле да тугују заједно са зеком. Њихови јецаји проламали су се двориштем. Наједном, тугу надгласа неки чудан звук, налик на ломљење љуске јајета. То наравно није било јаје, већ чудна чаура која је висила са гране оближњег дрвета. На изненађење свих из ње изађе прелеп лептир купусар „Што сте се сви тако снуждали?“, упита бели лептир. Роваџ је одмах препознао тај пискав гласић и узвикнуо: „Друштво, ево наше гусенице!“ Авлијом завлада радост и весеље. Славило се до касно у ноћ.

Гусеницино претварање у лептира олакшаће јој рад у повртњаку. Биће бржа и спретнија. Крила су јој дала снагу да узврати љубав и оправда поверење оданих комшија.

Елена Ескић

СА ЛАРОМ У ДОЛИНУ ВИЛА

Свако има машту,неко већу, а неко мању.Данас ћу вам причати о томе шта може моја машта.

Једнога дана када сам била напољу са другарицама.Играле смо „Измеђ две ватре“.Поред мене је прошло нешто сјајно и мало.Била сам изненађена.нисам знала шта је то.Али касније сам чула мали пискутави глас.То је уствари била вила,рекла је да се зове Лара,а да јој је надимак Лаки.После тога ја сам јој рекла да се ја зовем Анђела а да ме сви зову Анђа.Рекла ми је да само затворим очи,а она ће све урадити.Тако сам и урадила.Отишла сам са њом у царство вила које се зове „Вилине мале кућице,„.Био је то сјајан осећај.Дошле смо и видела сам свуда цвеће и краљицу вила.Звала се Локница.Локница је била веома љубазна и пријатна за дружење.Помогла сам све што сам могла,а затим ме је Лара водила у башту вила где су били пупољци лала.Свака лала је била друге боје.Пала је ноћ а ја сам морала да одем из тог царства.

Локница и Лара су ме одвеле мојој кући.Овај дан никада нећу заборавити.А наставак ћете чути у некој следећој причи,а до тада збогом.

АНЂЕЛА ЖИВКОВИЋ

